

# Dániel könyve – Negyvenhetedik rész

## *A megtévesztő tanok leleplezése: Dániel 8 kritikai elemzése és az adventista teológiát érő kihívások*

Jeff Pippenger

2024-01-11

Amikor Dániel könyve nyolcadik fejezetének kilencediktől tizenkettedik verseiben Róma kis szarva jelenik meg, megrontott jelképben ábrázoltatik, mert a transzvesztitizmus jelképe ez: egy női és férfi szerep között ingadozó keresztöltöző. Ez összhangban áll a millerita értelmezéssel, amely szerint Rómát két szakasz képviselte: az első szakasz a római államhatalom, a második pedig a római egyházi hatalom; ám a versekben megjelenő nemi ingadozás következtében a kis szarv kikerül a történelmi és prófétai sorrendből (megrontottá válik). Mindazonáltal mind a négy vers olyan történelmet ábrázol, amely közvetlen kapcsolatban áll akár a római államhatalommal, akár a római egyházi hatalommal. A pogány Róma üldözött mindenkit, aki ellenállt császári tekintélyének, a pápai Róma (nőnemű) üldözése azonban a tizedik versben kifejezetten az ég ellen irányul.

A millerita felfogás szerint, amelyben Róma volt a negyedik és végső birodalom, az államtól az egyházhoz, majd ismét az államhoz, azután újra az egyházhoz való ingadozás nem jelentett volna problémát. Látták Dániel második fejezetében a lábakban az vas és agyag elegyét, és egyszerűen úgy értették, mint Róma két szakaszát, anélkül hogy fontosnak tartották volna meghatározni a negyedik és az ötödik birodalom sajátos történelmi sorrendjét. Ugyanezt értették a hetedik fejezetről is, ahol az a szarv, amely nagy dolgokat szólt a Magasságos ellen, három szarvat tépett ki a római fenevad eredeti tíz szarva közül. Még ha Miller felismerte is a kilencedik verstől a tizenkettedikig terjedő szakasz neváltakozását, ez jelentéktelen lett volna annak megértése szempontjából, hogy a negyedik birodalom Róma. A millerita értelmezés szerint a negyedik birodalom 1798-ban ért véget, és a következő prófétai esemény Krisztus második eljövetele volt.

A nőnemű szarv azt az asszonyt azonosítja, aki lelki paráznaságot követ el a hímnemű szarvval, és a tizedik és tizenkettedik versekben van ábrázolva.

És nagyra növekedett egészen az ég seregéig; és a sereg és a csillagok közül némelyeket a földre vetett, és eltapodta azokat. Dániel 8:10.

A pápai hatalom üldözése a keresztyénség (az ég serege) ellen irányult, és a tizenkettedik versben a pápai Róma (nőnemű) hatalmat kap arra, hogy gyilkos művét véghezvigye a paráznaság vétké által, amikor Európa királyaival paráználkodik.

És sereget rendeltetett melléje a mindennapi áldozat ellen a törvényszegés miatt; és a földre vetette az igazságot, és cselekedett, és sikerrel járt. Dániel 8:12.

Az igében szereplő „sereg” azt a katonai hatalmat jelképezi, amely a pápaságnak adatott „a mindennapi ellenében”. Az „ellenében” szó jelentése: „-tól/-től”. Európa pogány királyaitól (a

pogány Rómától), akiket „a mindennapi” jelképez, katonai támogatás (egy sereg) adatott a pápaságnak „a törvényszegés miatt”. Az egyház és az állam összekapcsolódása, amelyben az egyház uralja ezt a viszonyt, jelenti „a törvényszegést”. Annak a törvényszegésnek a bora keresztény vér. Miután a pápaság megszerezte a pogány Róma hadseregei fölötti uralmat, a pápai Róma („az”) „földre tiporta az igazságot; és cselekedett, és jó szerencsével járt.”

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének harmincegyedik versében a seregek pápai Rómának való átadása is ábrázolva van:

És seregek állnak az ő oldalán, és megfertőztetik az erősség szentélyét, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. Dániel 11:31.

A vers a pogány Rómáról a pápai Rómára való történelmi átmenetet azonosítja. A versben a „karok” azok az európai királyok, akik 496-ban a frankok királyával, Klodviggall (Franciaország) kezdődően a pápaság mellé álltak. A „karok” a „erősség szentélyét” (Róma városát) is beszennyezték a negyedik századtól kezdve 538-ig tartó folyamatos hadviselés által. A „karok” eltávolították a pápaság felemelkedésével szembeni pogány ellenállást is, és 508-ra a pogány ellenállás véget ért.

A „take away”-ként fordított szó a héber „sur”, és jelentése: „eltávolítani”. A „karok” helyezték a „pusztító utálatosságot” (a pápaságot) a föld trónjára az 538. esztendőben. Amikor Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenkettedik verse azt azonosítja, hogy „sereg” adatott a nőnemű kis szarvnak, egybehangzik a tizenegyedik fejezet harmincegyedik versének tanúságával. A Jelenések könyve a tizenharmadik fejezetben szintén ugyanezen igazság mellett tesz tanúságot.

És a fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz, és lábai olyanok voltak, mint a medve lábai, szája pedig mint az oroszlán szája; és a sárkány neki adta az ő erejét, az ő királyi székét és nagy hatalmát. Jelenések 13:2.

White testvér közvetlenül azonosítja a második vers fenevadját a pápasággal, és azt, hogy a versben szereplő sárkány a pogány Róma. A pogány Róma három dolgot adott a pápaságnak: „erejét, és székét, és nagy hatalmát.”

A katonai hatalmat a pogány Róma adta át, kezdve Klodviggall a 496. évben. Az uralkodás „székhelyét” a pápaság a 330. évben kapta meg, amikor Konstantin császár fővárosát Konstantinápolyba helyezte át, és korábbi fővárosát, Róma városát, a pápai egyház ellenőrzése alatt hagyta. Az 533. évben Justinianus császár elrendelte, hogy a pápa az egyház feje és az eretnekek megjobbítója, s így „nagy hatalmát” a római pápára ruházta. Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenkettedik verse azonosítja azt az időt, amikor egy „sereg” adatott, és erről a prófétai igazságról sok tanú tesz bizonyosságot. Attól az időponttól fogva (a 496. évvel kezdődően) a pápaság „sikerrel járt.”

„Cselekedni” és „szerencsésen előrehaladni” fog mindaddig, amíg Izrael északi királysága elleni felindulás véget nem ér 1798-ban, és a pápaság meg nem kapja halálos sebét.

És a király saját tetszése szerint cselekszik; felmagasztalja magát, és minden isten fölé emeli magát, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg nem betelik a harag; mert ami el van határozva, annak meg kell történnie. Dániel 11:36.

A nyolcadik fejezet kilencedik verse a hímnemű Rómát (a pogány Rómát) írja le, és azt a háromlépcsős hódítási folyamatot ábrázolja, amelyet a pogány Róma véghezvitt, s amely előképe volt annak a három földrajzi területnek, amelyeket meg kellett hódítani ahhoz, hogy a pápai Róma felállíttassék a föld trónján, miként azt a hetedik fejezetben kitépelt három szarv jelképezi. A pogány és a pápai Róma e két háromlépcsős hódítása Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik–negyvenharmadik verseiben a modern Róma három földrajzi akadályát ábrázolta. Ezután a nyolcadik fejezet tizenegyedik versében a hímnemű kis szarv (a pogány Róma) ismét megjelenik. Ebben a versben a megszentelt logika annyira szilárd, hogy a gúnyolódó férfiaknak, akik Jeruzsálemet uralják, több teológiai hazugságot kellett bevezetniük ahhoz, hogy felépítsék hamis alapjukat.

Igen, fölnagyította magát egészen a sereg Fejedelméig, és általa elvétetett a mindennapi áldozat, és szenthelyének helye lerontatott. Dániel 8:11.

Amint hozzákezdünk azoknak a hamis érméknek és drágaköveknek a tárgyalásához, amelyeket 1863 óta vezettek be az adventizmusba, meg kell jegyeznünk, hogy a feltételezett teológiai szakértelemnek két elsődleges területe van, amelyekkel az adventizmus kérkedik, s amelyekre alapozva fenntartja a hitehagyott protestantizmus és a katolicizmus tanításait. A modern adventista teológusok azt állítják, hogy vagy a bibliai történelem szakértői, vagy a bibliai nyelvek szakértői. Az, ahogyan az igeverset alkalmazzák, feltárja, hogy a prófétai szó számukra pecséttel lezárt könyvvé lett, és azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy a bibliai nyelvek szakértőinek vallott igényük csupán a farizeizmus modern megnyilvánulása.

Először is figyelmen kívül hagyják a nemek váltakozását a kilencedik verstől a tizenkettedikig terjedő szakaszban szereplő kis szarv esetében. Ha valóban a héber nyelv szakértői volnának, nem tagadnák, és nem tompítanák el azt a tényt, hogy Dániel szándékosan alkalmazta a nemek váltakozását ezekben a versekben. A kis szarv mindkét nemben van ábrázolva, és ezek a nemek váltakozva jelennek meg a versek során. A teológusok szeméttel és hamis pénzzel próbálják elfedni ezt a tényt, mert ez világosan azonosítja, hogy a tizenegyedik vers a pogány, nem pedig a pápai Rómát jelöli. Ők természetesen ragaszkodnak ahhoz, hogy a tizenegyedik vers kis szarva a pápa, holott valójában a pogány Róma.

Mihelyt elismerjük, hogy a négy kis szarvról szóló vers közül kettő hímnemű, kettő pedig nőnemű, egyszerűvé válik annak a bibliai igazságnak a beillesztése, hogy a nő a bibliai próféciában egyházat jelképez, a férfi pedig államot. Ennek ismerete lehetővé teszi mindazok számára, akik látni akarnak, hogy a tizenegyedik vers kis szarva a hímnemű Róma (pogány Róma), nem pedig a nőnemű Róma (pápai Róma).

A vers tehát úgy értendő, hogy a pogány Róma (ő) felmagasztalta magát a sereg Fejedelméig, miként a pogány Róma cselekedett akkor, amikor a sereg Fejedelmét a Kálvária keresztyére helyezte. A pogány Róma nemcsak a kereszten magasztalta fel magát Krisztussal szemben, hanem

a vers továbbá azt mondja, hogy általa (a pogány Róma által) „elvétetett a mindennapi áldozat”.

Dániel könyvében két héber szó szerepel, amelyeket egyaránt úgy fordítanak: „elvenni”. E szavak a „sur” és a „rum”. Mindkét szó használatos a szentélyszolgálatban. A „sur” jelentése: elvenni vagy eltávolítani, és amikor a szentélyben az oltárról eltávolították a hamut, a hamu eltávolításának leírására a „sur” szót használták. A „rum” jelentése: felemelni és felmagasztalni, és amikor a papnak a szentélyben fel kellett emelnie egy meglóbált áldozatot, az áldozatot „rum”-olnia kellett (fel kellett emelnie). A tizenegyedik versben a pogány Róma („a mindennapi”) „rum” (elvenné) a pogányságot azáltal, hogy felemeli és felmagasztalja a pogányság vallását.

A pogány Róma felemelné és felmagasztalná a pogányság vallását. Az adventista teológusok, akik a bibliai nyelvek szakértőinek vallják magukat, úgy döntenek, hogy Dániel könyvében a „take away” minden előfordulását „remove”-ként kezelik. Nem ismerik el Dániel sajátos és pontos fogalmazását, és ezáltal Dániel próféta fölé helyezik magukat.

Azok a teológusok, akik azt állítják magukról, hogy értik a bibliai nyelveket, olyan érveket hoznak fel, amelyekkel igazolni kívánják, miért ugyanazt akarta Dániel kifejezni, amikor két különböző szót használt. Hosszadalmas és fárasztó szövizsgálatokat adnak elő, hogy alátámasszák hamis állításaikat. Azok a teológusok, akik azt állítják magukról, hogy értik a bibliai történelmet, amellet érvelnek, hogy a hamis alkalmazás azon a felismerésen alapul, miszerint a történelem különböző korszakaiban ugyanaz a szó jelenthet valami mást, és ezért amikor Dániel két különböző szót használt, csak egy történeti szakértő képes azonosítani, hogy Dániel valójában mit értett. Fontos azonosítani ezt a két hamis módszert, mert gyakran alkalmazzák őket azok a teológusok, akik el kívánják rejteni magukat a „szabályt szabályra” módszertana elől.

Sőt, fölnagyította magát egészen a sereg fejedelméig, és általa elvétetett a mindennapi áldozat, és az ő szenthelyének helye levettetett. Dániel 8:11.

A „elvétetett”-ként fordított szó a versben azt jelenti: „felemelni és felmagasztalni”. Nem azt jelenti, hogy eltávolítani. Ez a tény zavart és ellentmondást teremt az adventista teológusok számára, mert előfeltevéseik nem állják ki a vers egyszerű vizsgálatát, amikor annak a szónak a tényleges meghatározását, amelyet Dániel használt, alkalmazzák a versre. Azt állítják, hogy a versben szereplő kis szarv a pápai Róma, és ezért a vers úgy hangzanék, hogy „általa” (a pápai Róma által) „a mindennapi felemeltetett”.

Természetesen semmi problémájuk nincs azzal, hogy belefoglalják azt a hozzáadott szót, amelyről White testvérnő egyenesen kijelenti, hogy emberi bölcsesség tette hozzá, és nem vonatkozik a szövegre.

„Akkor a „mindennapi”-val kapcsolatban (Dániel 8:12) azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta hozzá, és az nem tartozik a szöveghez, és hogy az Úr annak helyes értelmét azoknak adta meg, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették.” Korai írások, 74.

A „mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálataként azonosítják, ezért a „mindennapi áldozat” azt a felfogást támasztja alá, hogy a „mindennapi” Krisztus áldozati munkája a mennyei szentélyben. Ám az ihletés kijelenti, hogy az „áldozat” szó „nem tartozik a szöveghez”.

Amikor Efraim részegei „a mindennapit” Krisztus szentélybeli szolgálatával azonosítják, akkor a vers így hangzana: „általa” (a pápai Róma által) „vétetett el a mindennapi”, vagy így szólna: „a pápai hatalom által Krisztus szentélyszolgálatát vétetett el”. Valójában ezt a hamisságot tanítják. Azt állítják, hogy a pápai uralom sötétsége által Krisztus szentélyszolgálatának igaz megértése eltávolított az emberek elméjéből.

Az „elvesz” fordítására használt szó azonban nem eltávolítást jelent, hanem felemelést és felmagasztalást. Ha a bibliai nyelvek állítólagos szakértői helyesen alkalmaznák a héber „rum” szó jelentését erre a szakaszra, fordításuknak így kellene hangzania: „a pápai hatalom által Krisztus szentélybeli szolgálatát felemeltetett és felmagasztaltatott.” Mikor emelte fel és magasztalta fel valaha is a pápaság Krisztust?

Megkísérlik a héber „sur” szó meghatározását ráerőltetni a héber „rum” szóra. Dániel a „sur” szót használja, amelynek jelentése: eltávolítani, „a mindennapi”-val kapcsolatban két másik versben, a tizenegyedik versben azonban Dániel a „rum” szót választotta, amelynek jelentése: felemelni és felmagasztalni. Az e versre vonatkozó mesés koholmányok egész zagyvaléka nemcsak azért balgaság, mert elferdíti a „take away”-ként fordított szó jelentését, hanem azért is, mert soha nem volt olyan idő, amikor Krisztus szentélyszolgálatát bármilyen módon el lett volna távolítva az emberektől.

Ő azonban, mivel örökké megmarad, változhatatlan papsággal bír. Ezért teljesen meg is tudja üdvözíteni azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mivel mindenkor él, hogy közbenjárjon értük. Zsidókhhoz írt levél 7:24, 25.

Az az állítás, amelyet az adventista teológusok tesznek, hogy hamis versértelmezésüket alátámasztják, miszerint létezett olyan időszak, amikor a pápaság valamiféle hatalmat gyakorolt Krisztusnak a szentélyben végzett közbenjárásának eltávolítására, képtelenség!

Ám a teológusok nem azt tanítják, hogy ez az igevers azt jelöli meg, miszerint a pápaság felmagasztalta és felemelte Krisztus szentélyszolgálatát. Kerülik Dániel szavainak jelentését és Ellen White ihletett tanácsát, hogy azt tanítsák, amit tanítani akarnak, Dániel szavainak bizonyágtétele ellenére.

Igen, még a sereg Fejedelméig is felfuvalkodott, és általa elvétetett a mindennapi áldozat, és szentélyének helye lerontatott. Dániel 8:11.

A teológusok azt tanítják, hogy az igevers jelentése ez: „a pápai hatalom által Krisztus szentélyszolgálatát eltávolított”, és Krisztus szentélyszolgálatának az emberek elméjéből való eltávolítását szerintük alátámasztja az a tény, hogy ezzel az eltávolítással összefüggésben Krisztus „szentélyének helye levettetett”. Isten Igéjében nincs egyetlen olyan vers sem, amely a mennyei szentélyről — ahol Krisztus közbenjárói szolgálatát végzi — azt állítaná, hogy valaha is levettetett. Ugyanígy nincs olyan bibliai szakasz sem, amely azt állítaná, hogy maga a menny, amely „az ő szentélyének helye”, valaha is levettetett. A teológusok ismét önmagukat Dániel próféta fölé helyezik, mert ragaszkodnak ahhoz, hogy az igeversben szereplő „az ő szentélyének helye” Isten szentélyére utal, annak ellenére, hogy Dániel közvetlenül ennek az elképzelésnek az ellenkezőjét

tanítja.

A héber nyelv magukat szakértőnek valló ismerői ragaszkodnak ahhoz, hogy az adott versben a „rum” héber szót a „sur” héber szó jelentésével kell érteni. Ugyancsak ragaszkodnak ahhoz, hogy a „miqdash” héber szót a „qodesh” héber szó értelmében kell felfogni. A „miqdash” és a „qodash” szavakat Dániel könyvében egyaránt egyszerűen „szentély”-nek fordítják, jóllehet eltérő jelentésük van. A „miqdash” bármely szentélyt jelöl, akár Isten szentélyéről, akár valamely pogány szentélyről van szó. Ez a szentély általános megnevezése, a „qodesh” azonban a Bibliában kizárólag Isten szentélyének megjelölésére használatos.

Dániel ismerte a különbséget egy pogány szentély és Isten szentélye között. Ha Dániel egy pogány szentélyt akart volna megjelölni, a „miqdash” szót használta volna. Számomra megdöbbenő, hogy a héber nyelv állítólagos szakértői soha nem foglalkoznak azzal a ténnyel, hogy Dániel négy egymást követő versben mindkét szót három ízben használja. Dániel e két héber szóhasználatát, amelyeket egyaránt „szentély”-nek fordítanak, meghatározza azt a jelentést, amelynek megértését Dániel szándékozta.

Igen, fölnagyította magát még a sereg Fejedelméig is, és általa elvételre a mindennapi áldozat, és szentélyének helye lerontatott. És sereg adatott neki a mindennapi áldozat ellen a vétek miatt, és a földre vetette az igazságot; és cselekedett, és jó szerencsével járt. Azután hallék egy szentet szólni, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat felől és a pusztító vétek felől, hogy mind a szenthely, mind a sereg lábbal tapodtassék? És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága. Dániel 8:11–14.

Éppen abban a szakaszban, amely az adventizmus alapját tartalmazza, Dániel két különböző héber szót használ, amelyeket egyaránt „szentély”-nek fordítanak. A tizenharmadik és tizennegyedik versekben Dániel a „szentély” azon héber szavát választotta, amelyet a Biblia kizárólag Isten szentélyének megjelölésére használ, a tizennegyedik versben azonban azt az általános vagy gyűjtő értelmű héber szót használta, amely jelentheti Isten szentélyét is, de jelenthet pogány szentélyt is.

Ha Dániel a tizennegyedik versben szereplő „szentélyt” Isten szentélyeként akarta volna azonosítani, ugyanazt a héber szót használta volna, amelyet a következő három versen belül kétszer is használt. Teljességgel világos, hogy Dániel különbséget tett a tizennegyedik versben szereplő pogány szentély, valamint a tizenharmadik és tizennegyedik versekben szereplő Isten szentélye között! Efraim részegjei azonban amellet érvelnek, hogy a „szentélyének helye”, amely a tizennegyedik vers szerint „letaszított”, Isten szentélyének helye volt, noha a „hely” szót kerülnek.

Azt tanítják, hogy a pápaság megszüntette Krisztus közbenjárói szolgálatát, és levetette a mennyi szentély igazságát. Dániel azonban világosan kijelentette, hogy a tizennegyedik versben említett „szentély” nem Isten szentélye volt, hanem egy pogány szentély. Dániel ugyanilyen világosan kijelentette azt is, hogy nem a „szentély” vettetett le, hanem az ő szentélyének „helye”.

Megtagadva a kilencediktől a tizenkettedik versig terjedő szakasz céltudatos nemi váltakozásának elismerését, a modern teológusok átvették „a mindennapi” azon meghatározását, amely a hitehagyott protestantizmuson belül keletkezett, és alapot kezdtek építeni az emberi találgatás, hagyomány és szokás homokjára. Amikor a tizenegyedik vershez érkeznek, még White testvérnő ihletett tanácsát is elutasítják, amely szerint Millernek „a mindennapi”-ról mint pogányságról alkotott értelmezése helyes volt, és a félrevezetés és a találgatás művészetét kezdik alkalmazni, hogy megvédelmezzék a katolikus és protestáns teológia iránti szeretetüket.

A versben a pogány Rómát pápai Rómává változtatják, és rákényszerítik a „megszüntet” meghatározását arra a szóra, amelynek jelentése „felemelni és felmagasztalni”. A „szüntelen” sátni jelképét istenes jelképként határozzák meg, majd azt állítják, hogy egy pogány templom Isten temploma, miközben kikerülnek a szentély „helyére” való közvetlen utalást. És a „tanulatlanok” (amint Ézsaiás nevezi őket), akik csak akkor értik meg, ha a „tanultak” azt mondják nekik, hogy így van, saját vesztükre elfogadják a mesék eledelét.

A következő cikkben folytatjuk a tudás gyarapodásának vizsgálatát, amelyet Miller álmában az ékkövek jelképeznek.

Pál apostol figyelmeztet bennünket, hogy „némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és ördögök tanításaira figyelmeztet”. Ezt várhatjuk. A legnagyobb megpróbáltatásaink attól az osztálytól jönnek majd, akik egykor az igazságot képviselték, de attól elfordulnak a világ felé, és gyűlölettel és gúnnyal lábbal tiporják azt. Istennek munkája van hűséges szolgálói számára. Az ellenség támadásainak az ő Igéjének igazságával kell elébe állni. Le kell rántani a leplet a hamisságról, fel kell tárni annak valódi jellegét, és Jehova törvényének világosságának elő kell ragyognia a világ erkölcsi sötétségébe. Élénk kell tárnunk az ő Igéjének igényeit. Nem maradunk vétkelenek, ha elhanyagoljuk ezt az ünnepélyes kötelességet. De miközben az igazság védelmében állunk, ne álljunk önmagunk védelmében, és ne csapjunk nagy lármát amiatt, hogy gyalázatot és félremagyarázást kell hordoznunk. Ne sajnáljuk önmagunkat, hanem legyünk igen féltők a Magasságos törvénye iránt.

„Az apostol így szól: »Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik; hanem a maguk kívánságai szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük; és az igazságtól elfordítják fülüket, a mesékhez pedig odafordulnak.« Mindenfelé azt látjuk, hogy az emberek könnyen foglyul ejthetők azok csalárd képzelgésai által, akik érvénytelené teszik Isten igéjét; ám amikor az igazság eléjük kerül, türelmetlenség és harag tölti el őket. De az apostol így inti Isten szolgáját: »Te pedig légy józan mindenben, szenvedj, végezd az evangélista munkáját, szolgálatodat teljesen töltsd be.« Az ő napjaiban is voltak, akik elhagyták az Úr ügyét. Ezt írja: »Démás elhagyott engem, mivel e jelenvaló világot megszerette;« és ismét ezt mondja: »Alexandrosz, a rézműves, sok bajt szerzett nekem: fizessen meg neki az Úr cselekedetei szerint: tőle te is őrizkedjél; mert felettébb ellene szegült a mi beszédeinknek.«”

„A próféták és az apostolok az ellenállás és a gyalázat hasonló megpróbáltatásait élték át, sőt még Isten szeplőtelen Báránya is mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan. Elnyelte a bűnösök önmaga elleni ellenszegülését.

„Minden erre az időre szóló intést hűségesen kell továbbadni; de ‘az Úr szolgálja pedig ne versengjen; hanem legyen szelíd mindenkihez, tanításra alkalmas, türelmes; szelídséggel oktatva azokat, akik ellenszegülnek önmaguknak.’ Gondosan kell őriznünk Istenünk szavait, nehogy beszennyezzen bennünket azok megtévesztő munkálkodása, akik elhagyták a hitet. Az ő lelkiületüknek és befolyásuknak ugyanazzal a fegyverrel kell ellenállnunk, amelyet Mesterünk használt, amikor a sötétség fejedelme ostromolta: — ‘Meg van írva.’ Meg kell tanulnunk Isten Igéjét hozzáértéssel használni. Az intés így szól: ‘Igyekezzél, hogy Isten előtt kipróbáltnak bizonyulj, mint olyan munkás, akinek nincs miért szégyenkeznie, aki helyesen hasogatja az igazság beszédét.’ Szorgalmas munkára, buzgó imádságra és hitre van szükség, hogy meg tudjunk állni a hamis tanítók és megtévesztők csavaros tévelygésével szemben; mert ‘az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert az emberek önmagukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromlók, szülei iránt engedetlenek, hálátlanok, istentelenek, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői; akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét: és ezektől fordulj el.’ E szavak azoknak az embereknek a jellemét ábrázolják, akikkel Isten szolgálainak találkozniuk kell. A ‘rágalmazók’, ‘a jónak nem kedvelői’ támadni fogják azokat, akik ebben az elfajult korban hűségesek Istenükhöz. De a Menny követe azt a lelkiületet kell hogy kinyilvánítsa, amely a Mesterben megmutatkozott. Alázatban és szeretetben kell munkálkodnia az emberek üdvösségéért.”

„Pál tovább szól azokról, akik Isten munkáját ellenzik, és az ősi Izráel idejében a hűségesek ellen harcoló férfiakhoz hasonlítja őket. Ezt mondja: „Amiképen pedig Jánnes és Jámbres ellene állottak Mózesnek, azonképen ezek is ellene állanak az igazságnak; romlott elméjű, a hit dolgában meg nem álló emberek. De többre nem mennek: mert esztelenségük nyilvánvaló lesz mindenek előtt, amiképen amazoké is azzá lett.” Tudjuk, hogy közeleg az idő, amikor nyilvánvalóvá lesz az Isten elleni harc esztelensége. Megengedhetjük magunknak, hogy nyugodt türelemmel és bizalommal várjunk, bármily nagyon rágalmaznak és megvetnek is bennünket; mert „nincs oly titok, amely nyilvánvalóvá ne lenne”, és akik tisztelik Istent, azokat ő is megtiszteli emberek és angyalok jelenlétében. Nekünk részesednünk kell a reformátorok szenvedéseiben. Meg van írva: „A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám.” Krisztus megérti bánatunkat. Egyikünk sincs arra hívva, hogy egyedül hordozza a keresztet. A Kálvária fájdalmak Férfia együtt érez nyomorúságainkkal, és mivel ő maga is szenvedett, amikor megkísértetett, képes megsegíteni azokat is, akik az ő nevéért szomorúságban és megpróbáltatásban vannak. „Mindazok pedig, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak. A gonosz emberek és az ámitók pedig még rosszabbakká lesznek, tévelygven és tévelygésbe ejtven másokat. Te pedig maradj meg azokban, a miket tanultál.” Review and Herald, 1888. január 10.